

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Olgy Stránské ve věci žalobce: **O. M.**, bytem X, zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem ve společnosti AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů, 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 7. 2015, č. j. MV-62768-5/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou soudu dne 25. 8. 2015, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 26. 3. 2015, č. j. OAM-4809-5/TP-2015, a toto rozhodnutí potvrdila. Tímto rozhodnutím ministerstvo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastavilo řízení o žalobcově žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Důvodem k zastavení řízení byla skutečnost, že žalobce žádost podal, aniž by k tomu byl oprávněn.

V žalobě žalobce namítá porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce je toho názoru, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou přiměřenosti a dobré správy. Žalobce uvádí, že na území České republiky žije již od roku 2010, a to v režimu přechodného pobytu, který mu byl udělen jako rodinnému příslušníku občana Evropské unie. Po pěti letech pobytu na území České republiky podal žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť se nacházel v bezvýchodné situaci, kdy neměl možnost získat jiné pobytové povolení s ohledem na změnu správní praxe, podle které již žalobce není považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobce si je vědom toho, že z dikce § 68 zákona o pobytu cizinců vyplývá požadavek předchozího pětiletého pobytu na základě dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu, žalovaná však měla za užití analogie přihlídnout k tomu, že povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie je povolením k dlouhodobému pobytu svého druhu. Povinnosti správních orgánů najít spravedlivé řešení přiměřené individuálním okolnostem, která vyplývá mj. i z konstantní judikatury Ústavního soudu, žalovaná v dané věci nedostála, naopak formalisticky vyložila text zmíněného ustanovení a dospěla k nespravedlivému závěru. Žalobce uzavírá, že v postupu správních orgánů spatřuje přepjatý formalismus, který je nežádoucí, a rozhodnutí přijaté v rozporu se zmíněnými principy je nespravedlivé a nutně i nezákonné.

Doporučení žalované obsažené v napadeném rozhodnutí a žalovanou označené za jediný správný postup, tj. aby žalobce podal žádost o povolení trvalého pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, není podle žalobce namístě. Žalovaný již nadále nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, není tedy považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie a podaná žádost podle doporučeného ustanovení by tak byla bezpochyby zamítnuta. Oproti tomu žádost podle § 68 zákona o pobytu cizinců s rodinným vztahem s občanem Evropské unie nijak nesouvisí a žalobce splnil podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území, byť na základě jiného pobytového titulu, než je tímto ustanovením vyžadován.

Žalobce dále namítá, že mu nebyla před vydáním prvostupňového rozhodnutí dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Názoru žalované, který vyslovila k této odvolací námitce, tedy že ministerstvo tuto povinnost nemělo, neboť prvostupňové rozhodnutí není rozhodnutím ve věci a nezakládá tak překážku věci rozhodnuté, nelze přisvědčit. Faktický důsledek usnesení o zastavení řízení a zamítavým rozhodnutím ve věci samé je totiž týž; žalobci pobyt udělen není a řízení je skončeno. Žalovaná tedy měla postupovat procesně stejně, jako před vydáním konečného rozhodnutí ve věci samé. Tato procesní vada zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Konečně žalobce namítá, že žalovaná neposuzovala otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který na území České republiky žije již 6 let. Nesouhlasí s názorem žalované, že v dané věci neměla povinnost posuzovat přiměřenost; s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů má žalovaná tuto povinnost vždy.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že je přesvědčena o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a principy právního státu, přičemž odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvádí, že nesouhlasí s názorem žalobce, že nemohl podat pobytovou žádost podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce ode dne 10. 11. 2009 sdílí společnou domácnost s občankou České republiky a je tedy rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. To, zda by takové žádosti bylo vyhověno, by bylo předmětem jiného řízení, avšak možnost takové řízení zahájit žalobce nesporně měl.

Žalovaná dále uvádí, že právo účastníka být seznámen s podklady pro rozhodnutí zakotvené v § 36 odst. 3 správního řádu a rovněž v čl. 38 odst. 2 větě první Listiny základních práv a svobod se týká pouze situace, kdy správní orgán vydává konečné rozhodnutí ve věci samé, přičemž v tomto závěru se žalovaná odkazuje i na shodně vyznívající judikaturu správních soudů. V dané věci se jednalo o rozhodnutí o zastavení řízení, jednoznačně šlo tedy o rozhodnutí procesní povahy.

Co se týče námitky, že žalovaná neposuzovala, zda napadené rozhodnutí nebude představovat zásah do soukromého a rodinného života žalobce, uvádí žalovaná, že právo na pobyt na území České republiky svědčí pouze občanům, nikoli cizincům. O zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by se ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu mohlo jednat leda v případě dlouhodobého zákazu pobytu, nebo situace, kdy by nepřiměřený zásah znamenala pouhá nutnost vycestování. Co se týče povinnosti zohledňovat ve svém rozhodování otázku přiměřenost dopadů rozhodnutí stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tato povinnost se týká pouze rozhodnutí ve věci samé.

Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: dne 29. 3. 2015 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu, k níž přiložil dokumenty vyžadované v § 70 zákona o pobytu cizinců. Dne 26. 3. 2015 vydalo ministerstvo usnesení č. j. OAM-4809-5/TP-2015, jímž řízení zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, což velmi stručně odůvodnilo tím, že žalobce na území České republiky pobývá ode dne 6. 1. 2010 na základě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, a není tedy oprávněn podat žádost o povolení trvalého pobytu podle § 68 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto usnesení podal žalobce včasné blanketní odvolání, které posléze doplnil. Dne 28. 7. 2015 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci 29. 7. 2016.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci samé rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se cizinci na žádost vydá povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení se do doby pobytu podle odstavce 1 započítává mimo jiné doba pobytu na území na dlouhodobé vízum a na povolení k dlouhodobému pobytu.

Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního

jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Obecná tvrzení žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 3, § 3, § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

K žalobní námitce, že žalovaná vyložila § 68 zákona o pobytu cizinců formalisticky a nespravedlivě, čímž porušila svou povinnost přihlédnout k individuálním okolnostem, soud uvádí, že z jazykového výkladu tohoto ustanovení vyplývají přesně stanovené podmínky, za nichž lze požádat o povolení k trvalému pobytu. Nic v textu tohoto ustanovení nenásvědčuje tomu, že by se jednalo o výčet demonstrativní (obvykle indikován např. slovy „a další“, „a obdobně“ apod.), jedná se tedy zjevně o výčet taxativní. V takovém případě se správní orgán nemůže při aplikaci zákona od stanovených kritérií odchýlit. Pokud by to – například za užití analogie – učinil a rozšířil tak nad rámec zákonem stanoveného taxativního výčtu podmínky pro podání žádosti o povolení trvalého pobytu, porušil by tím svou povinnost postupovat v souladu se zákonem, vyjádřenou v § 2 odst. 1 správního řádu a především v čl. 2 odst. 2 Ústavy České republiky, resp. v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce se v této souvislosti dovolává zásad vyjádřených v § 2 odst. 4 a v § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, tedy zásady individuálního posouzení každé věci, zásady pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti a zásady příležitosti uplatnění práv dotčených osob. Je však třeba mít na paměti, že celý katalog základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 správního řádu působí jako celek, a nelze se tedy domáhat uplatnění zmíněných zásad tak, aby to bylo ve výsledku v rozporu se zásadou zákonnosti. Bylo by zcela nepřípustné, kdyby správní orgán,

ve snaze naplnit svou povinnost vycházet dotčeným osobám vstříc, postupoval v rozporu se zákonem.

Dovolává-li se žalobce výkladu § 68 zákona o pobytu cizinců v souladu s jeho účelem a smyslem, uvádí k tomu soud, že účelem zmíněného ustanovení je umožnit získání trvalého pobytu těm cizincům, kteří splňují podmínky pro tento typ pobytu zákonodárcem požadované a v tomto ustanovení taxativně vypočtené. Ze znění tohoto ustanovení – jakož ani z konstrukce celého zákona o pobytu cizinců – neplyne, že by měly sloužit k vyřešení pobytové situace cizinců, kteří – slovy žalobce – „*v aktuální situaci nemají jinou možnost, jak svou pobytovou otázku upravit.*“

Též znění § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, u kterého orgánu se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává, je jednoznačné. Taxativně stanoví, že u ministerstva tak mohou učinit pouze cizinci, kteří na území pobývají na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu (tímto předpisem je buď zákon č. 325/1999 Sv., o azylu, nebo zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců). V tomto postavení však žalobce nebyl. Správní orgány tedy při aplikaci § 68 a § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nepochybily. Námitka není důvodná.

K žalobní námitce, že žalovaná neposoudila přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že soudní judikatura dovodila, že správní orgán má povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí podle kritérií v tomto ustanovení stanovených pouze v případech, kdy mu toto povinnost ustanovení, podle něž správní orgán rozhoduje, výslovně stanoví. Tedy § 174a zákona o pobytu cizinců sám o sobě stanoví pouze katalog jednotlivých kritérií, která bude správní orgán zvažovat, avšak povinnost aplikovat toto ustanovení musí vyplynout z použitého ustanovení zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30). Z § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož bylo řízení usnesením ministerstva zastaveno, výslovně a ani odkazem na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí neplyne, a proto lze uzavřít, že ministerstvo ani posléze žalovaná takovou povinnost neměli (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 5. 2014, č. j. 57 A 41/2013 – 53). Tato žalobní námitka není důvodná.

Nad rámec právě uvedeného soud pouze dodává, že povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost rozhodnutí zejména vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince je mimo jiné vedena snahou naplnit závazky vyplývající z norem mezinárodního práva [čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“)]. V této souvislosti je však třeba připomenout, že z citované mezinárodní smlouvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí (angl. *has an arguable claim*), že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Žalobce však v žalobě (natož pak v odvolání) konkrétní a dostatečné skutečnosti potenciálně relevantní z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ani neuváděl. Omezil se pouze na tvrzení o pětiletém legálním pobytu na území České republiky, o svém podnikání a řadě přátelských vazeb mezi krajany i českými občany. Podle soudu by však nebylo bývalo možno tvrzené důvody bez bližší konkretizace považovat za hájitelné a podložené tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života.

K žalobní námitce, že žalobce nebyl seznámen s podklady rozhodnutí, odkazuje soud na znění § 36 odst. 3 správního řádu, v němž je uvedeno, že právo na seznámení s podklady rozhodnutí má účastník pouze před vydáním rozhodnutí ve věci samé, nikoli v případně rozhodnutí procesní povahy. Jak uvedl Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013 – 49, „*ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 se vztahuje výlučně na rozhodnutí ve věci, a nikoliv na pouhá procesní rozhodnutí, mezi něž dozajista patří i rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona.*“ Přímou ve vztahu k zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 8. 2015, č. j. 11 A 64/2013 – 50, následující: „*jestliže bylo řízení o žádosti cizince zastaveno dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, podle kterého se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn, správní orgán o merituu věci skutečně nerozhodoval. V takovém případě nelze vytýkat správnímu orgánu, že žadatele neseznámil s podklady pro rozhodnutí.*“ Nad rámec tohoto konstantního právního názoru, jehož se soud v dané věci přidržel a který sám o sobě postačuje k závěru o nedůvodnosti této žalobní námitky, uvádí soud, že v dané věci by případné seznámení s podklady provedené nad rámec zákonného požadavku pro žalobce žádný přínos nemělo, neboť správní spis před vydáním prvostupňového rozhodnutí obsahoval toliko žalobcovu žádost a její přílohy, s nimiž byl žalobce z povahy věci nepochybně obeznámen.

Závěrem soud uvádí, že doporučením žalované, aby žalobce s ohledem na svou situaci podal spíše žádost o povolení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a polemikou žalobce, že to v jeho situaci není možné, se nezabýval, neboť tyto úvahy nemají žádnou relevanci ve vztahu k předmětu tohoto soudního řízení, jímž je přezkum zákonnosti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno usnesení o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu se tak ze strany žalované jednalo o poučení nad rámec zákonné poučovací povinnosti, které se nijak nevztahuje k předmětu správního ani tohoto soudního řízení.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 26. dubna 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová